

1½-2 milliarder kr., det drejede sig om i manglende skattebeløb. Også af den grund var momsforhøjelsen urimelig og uretfærdig.

Havde regeringen tænkt på, hvad der kunne ske på arbejdsmarkedet, når man nu åbenlyst inddrog en dyrtidsportion fra lønmodtagerne? Man havde sat en ny lønglidsningsbølge i gang, og der ville komme yderligere stigninger i lønninger og omkostninger.

Fra regeringspartierne side anbefalede lovforslaget af *Hans Kjær* (KF), *Jens Frandsen* (V) og *Niels Helveg Petersen* (RV), der dog alle gav udtryk for, at de hellere havde anbefalet en momsforhøjelse, der havde været led i en skatteomlægning. De var overbevist om, at der i befolkningen var stor forståelse for nødvendigheden af den finanspolitiske stramning.

Hans Kjær (KF) gav desuden udtryk for, at han betragtede momsen som den afgiftsform, der var bedst egnet til at foretage finanspolitiske stramninger over. Afgiften var neutral i sine virkninger i forhold til eksporten, og den favoriserede ikke enkelte vareområder på andres bekostning.

På venstres vegne lagde *Jens Frandsen* vægt på, at den tilbageholdenhed i udgiftsstigningerne, regeringen havde givet udtryk for, ville blive fastholdt.

Niels Helveg Petersen (RV) erkendte, at momsen ikke ramte de forskellige indkomststørrelser lige hårdt, men man stod over for valget imellem ingenting at gøre og risikere beskæftigelsen eller at foretage et økonomisk indgreb for dermed på længere sigt at sikre en stabil beskæftigelse.

Aksel Larsen (SF) erindrede om den regel, der var indført om, at regeringsforslag, der ønskedes gjort færdig inden folketingsårets slutning, som hovedregel ikke måtte fremkomme senere end 15. marts. Nu skulle i løbet af de sidste to uger af folketingets arbejde de vigtigste lovforslag, der overhovedet var kommet i hele folketingsåret, jages igennem.

Aksel Larsen kunne ikke tiltræde, at man nu gennem en ny finanspolitisk stramning ville søge at hjælpe på den nødstedte samfundsøkonomi. Selv i den borgerlige nationaløkonomi var man kommet til det resultat, at finanspolitiske stramninger ikke var noget ideelt, at de ofte fik virkninger, der var modsat de tilsigtede. Man måtte således være klar over, at en indirekte skatteforhøjelse ville medføre omkostningsstigninger, der ville virke skadeligt for eksporten.

Momsforhøjelsen ville indbringe 1.400 mill. kr. Heraf skulle 300 mill. kr. via ATP betales til arbejdsgiverne, 200 mill. kr. bruges til sociale kompensationer, og papirafgiftens bortfald ville koste 55 mill. kr. Statsbudgettet ville blive påvirket i så betydelig grad, at regeringen burde overveje, om det var rimeligt. Hvis man endelig ville være så glubsk, burde regeringen overveje, om der ikke kunne blive råd til bedre kompensationer. Kunne der ikke blive råd til persontilskud?